

בס"ד. ערב ראש חודש סיוון תשפ"ב.

נפש הפרשה נשא ושבועות.

נשא . נשא . נשא.

להתחתן עם התורה.

(6) ספר במדבר פרק ד
(כא) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:
(כב) נָשָׂא אֶת רֵאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם

הקב"ה חתן וישראל הכלה- והתורה?

(1) ספר דברים פרק לג

יאמר יְהוָה מִסִּינַי בָּא וַנִּזְרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ הוֹפִיעַ מֵהַר פָּאֲרָן וְאַתָּה מִרְכַּבֶּת קִדְשׁ מִיַּמִּינוֹ אֲשַׁדֶּת לְמוֹ.

רש"י על דברים פרק לג פסוק ב

מסיני בא - יצא לקראתם כשבאו להתיצב בתחתית ההר **כחתן היוצא להקביל פני כלה** שנאמר לקראת האלהים למדנו שיצא כנגדם:

התורה החתן וישראל הכלה.

משנה מסכת תענית פרק ד

וכן הוא אומר, (שיר השירים ג) צִאֲיָנָה וְרֵאֲיָנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה **בַּעֲטָרָה שְׁעֵטָרָה לוֹ אָמוֹ** בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמֻחַת לְבָבוֹ. בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ, זֶה מִתֵּן תּוֹרָה. וּבְיוֹם שְׁמֻחַת לְבָבוֹ, זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיִבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ. אָמֵן:

הקב"ה חותן, ישראל החתן והתורה הכלה

(2) פסיקתא רבתי פרשה כ

ובשעה שנתן הקב"ה תורה לישראל מלאכים שמחים והקב"ה [עצב שנאמר כשמעכם את הקול מתוך החשך וגו'] (דברים ה' כ') וכי איפשר לומר שהקדוש ברוך הוא היה שרוי בחשך והלא כבר נאמר ונהורא עימיה שרי (דניאל ב' כ"ב) **למלך בשר ודם שנתן בתו** לאחד מגדולי המלך והתנה עמו ואמר לו אתה יודע שאני מלך ובתי בת מלך ויודע אתה שבתי רכה וענוגה ורוח רעה אינה יכולה לסבול אל תוציאנה בלילה (ונר עמה) [שיארע מה] שמא יפול על בגדה ואל תתעסק בדברי עבירה שהיא (שונאה) [שונאם] וקיבל עליו כל התנאים הללו ומסר בתו לשוביניה.

ליקוטי תורה וזאת הברכה.

תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב. (והנה ארז"ל בפסחים שם אל תקרי מורשה אלא מאורסה שהתורה נק' כלה וכ"ה ברבות תרומה שם וצ"ל דהא ארז"ל במשנה ספ"ד דתענית ביום חתונתו זו מתן תורה. ופ"א ביום חתונתו משמע שכנס"י נק' כלה. וא"כ התורה נקרא חתן. (הן אמת כי ברבות סדר אחרי ספ"כ מבואר משל למלך שהיה משיא בתו כו' בתו זו התורה הה"ד ביום חתונתו וכ"ה בסדר במדבר ספ"ב. א"כ לפ"ז י"ל

דגם בפ' ביום חתונתו היינו שישראל הם החתן והתורה שהיא בתו היא הכלה. אך באמת בכמה דוכתי משמע ג"כ דפי' ביום חתונתו היינו שישראל הם הכלה וכדפירש"י ע"פ ה' מסיני בא יצא לקראתם כו' כחתן היוצא להקביל פני כלה והוא מהמכילתא פ' יתרו. וכ"מ ג"כ ברבות נשא פי"ב ביום חתונתו זה סיני חיתונין היו שנאמר וקדשתם היום כו' משמע שישראל הם מקבלים הקדושין. וע' זח"ב (נ"ח א' פ"ד א' כ"ב א') ח"ג (ס"א ב') בענין בעטרה שעטרה כו'. גם ברבות ס"פ ואתחנן איתא א"ר ברכיה בעשר מקומות קרא הקב"ה לישראל כלה כו'.

ויש מתרצים דלגבי הקב"ה נק' ישראל כלה. ולגבי התורה נק' ישראל חתן והיינו שיהיו בבחי' כלה לגבי הקב"ה להיות כלתה נפשי כלה שארי ולבבי אזי למען תזכרו שתהיו בחי' הזכרים ומשפיעים לגבי התורה וזהו ועשיתם את כל מצותי. אך עכ"ז אינו מיושב עם המאמר תלת קשרין מתקשרין דא בדא קודשא ב"ה אורייתא וישראל בזח"ג פ' אחרי (דע"ג א') משמע דישראל הם מקבלים מהתורה וא"כ התורה היא החתן המשפיע כו'. וכן משמע ממארז"ל פ"ק דברכות (דף ו' ע"ב) לענין המשמח את החתן שעיי"ז זוכה לתורה שניתנה בחמשה קולות משמע דהוא מדה כנגד מדה לפי שהתורה נק' חתן וכתוב ביה ג"כ ה' קולות והגם שיש לדחות. עכ"ז כאן יתבאר בתירוץ מרווח יותר). ויובן זאת בהקדים ענין אירוסין ונשואין ומה שייכות זאת להתורה. אך הנה אירוסין הוא מה שהחתן נותן להכלה הטבעת קדושין ובזה הוא ממשיך לה חיות מועט להיות מקודשת לשון הפרשה לו כמ"ש הרי את מקודשת לי. וכמ"כ למעלה הנה יש תורה שבכתב ותורה שבע"פ ונק' שמים וארץ כמשי"ת. כי הנה תושבע"פ הוא הפירוש על תורה שבכתב כי בתשב"כ אינו מפורש היטב פרטי המצות רק התשבוע"פ מבאר ומפרש כל פרטי תשב"כ וזהו שנק' תורה שבעל פה מאורסה שהיא בחי' כלה שהחתן נותן הטבעת קדושין ובזה ממשיך לה חיות להיות מקודשת לשון הבדלה והפרשה אליו. כמ"כ כתיב אלה המצות אשר יעשה אותם האדם וחי בהם היינו שממשיכים חיות לבחי' תורה שבעל פה שהוא בחי' מלכות בחי' כלה להעלותה למעלה לבחי' תורה שבכתב שהוא בחי' קדש העליון שהוא בחי' ח"ע. וזהו מאורסה כו' שבחינת תשבוע"פ שנק' כלה מאורסת ומקודשת לבחי' תשב"כ בחי' ח"ע שהוא בחי' חתן כנ"ל ע"י החיות שנמשך לה כנ"ל והוא דוגמת בחי' אירוסין שהחתן נותן להכלה הטבעת ולפי שישראל ממשיכים הקדושין ע"כ נק' חתן לגבי תשבוע"פ שנק' כלה: